

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. június 23.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

A GAZDAG ÉS LÁZÁR 1.

Köszöntés igéje: Korinthusi levél 1,3

„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.”

Énekek: 470; 65,2-4

Alapige: Lukács evangéliuma 16,19-22

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus! Hálásak vagyunk neked azért, mert nemcsak megszólíthatunk, de te le is nézel ránk, mert nagy a te kegyelmed. Annak ellenére, hogy sok minden van az életünkben, ami eltávolít tőled, ami elválaszt a te szavadtól, akaratodtól. De mégis nemcsak lenézel ránk, hanem jössz is a segítségünkre. Köszönjük ezt teneked és azért könyörgünk, hogy adj mérhetetlen nagy hálát is ezért a mi szívünkbe, odaszánt életet, odaszánt akaratot. Köszönjük, hogyha ezt is munkálsz.

És most is azért vagyunk itt előtted, azzal a vágyal, hogy te szólalj meg, te legyél az, aki munkálsz mindannyiunk életében, te adj akaratot, vágyat is, hogy kövessünk tégedet. Te látod azt, hogyha megfáradtunk, hogyha megakadtunk, ha ellankadtunk, ha megfásultunk. Azért könyörgünk, hogy akkor is te jöjj hozzánk közel, mondj olyan szót, amivel megelevenítesz bennünket, életre keltesz.

És könyörgünk akkor is, hogyha már sok mindent tudunk, adj nagy alázatot a Te szavad előtt. Azért könyörgünk, hogy most is te vezess bennünket, te legyél az, aki megszólalsz, legyél élő Urunk. Te állj meg a középben és te legyél az, aki megszólalsz.

Ámen.

Igehirdetés

Létezik egy történet, amiben egy gazdag ember elhatározta, hogy amikor meghal, magával viszi a vagyonát. Azt mondta a feleségének, hogy szedje össze az összes megspórolt pénzüket, tegye bele egy zsákba és akassza fel a padláson egy gerendára. Majd a következőket mondta: „Amikor a lelkem felszáll a mennybe, akkor útközben megragadom a zsákot és magammal viszem.” Pár nappal később meg is halt. Az asszony felrohant a padlásra, hogy megnézze a zsákot, ami természetesen ott maradt felakasztva a gerendán. Az asszony a következőket mondta: „Tudtam, hogy a zsákot a pincébe kellett volna tennem.”

Remélem, mi nem leszünk ilyen helyzetben, hogy amikor azt gondoljuk, hogy a mennybe kerülünk, a halálunk után valami teljesen más fogad minket.

A bibliai alapigénk két teljesen ellentétes emberről szól. Az egyik mérhetetlenül gazdag, a másik pedig ezzel ellentétben mérhetetlenül szegény volt. A történet rengeteg mondanivalóval rendelkezik számunkra, de most csak az első három verset fogjuk megnézni, és a kettejük közötti kontrasztból próbálunk meg néhány gondolatot megfogalmazni a mára, a magunk életére nézve.

Földi életünk (16,19-21. versek)

Nézzük meg először a gazdag embert. „*Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.*” A Szentírás ezzel a leírással, ezzel az egyetlenegy verssel akarja megmutatni nekünk ennek az illetőnek a gazdagságát. A bíbor ruha arra utal, hogy ezt a ruhaneműt különleges festékekkel festették, amihez nagyon nehéz volt hozzájutni. A bíbornak ezt az árnyalatát egy kagylófajtából tudták kinyerni, ami azt is jelentette, hogy az előállítása olyan drága volt, hogy ilyet csak egy király tudott hordani. Éppen ezért ekkoriban a bíbor a gazdagság és a királyság szimbóluma is volt. A másik tulajdonság, amivel jellemzi őt a Szentírás, hogy „... *mindennap fényes lakomát rendezett.*” Egy kicsit pontosítanék a fordítással kapcsolatban, mert nagyobb általánosságban fogalmaz a szöveg. Nem azt mondja, hogy lakomát rendezett, hanem itt egy olyan szó szerepel, amit egyébként nagyon nehéz lefordítani. Arra utal, hogy ő a 'jó elérésére törekedett'. Persze itt nem a pozitív értelemben vett jóról van szó. Saját magának akart örömet szerezni, erre törekedett. Ebből kiindulva pedig a szó ilyeneket is jelent: örömet szerezni, megörvendeztetni, örülni, kedvre derülni, vigadni, de alapvetően ez a jóra törekvést jelenti, hogy ő az örömszerzésre törekedett.

És ez lehetett bármi. Olyan dolgokat keresett itt a földön, amik a szívét megörvendeztették. Ezek az örömök nyilván csak ideig-óráig tartottak és ezért szerepel a Szentírásban az, hogy naponta akarta ezt elérni, mert ha valami örömet is szerzett neki, az igen hamar elmúlt. Új nap, új öröm. Új dolgot kell keresni, ami megörvendeztette. Lehetett ez a ruházkodás, ahogy mindenki látta, hogy bíborba öltözött. Lehetett a paráznaság, a szexualitás, a részegeskedés, de lehetett akár a hivatalért való versengés is. Itt egyébként azokat sorolom a testvéreknek, ami a Galatákhöz írott levélben szerepel. A test cselekedetei ugyanis nyilvánvalók. Ott is szerepel a hivatalért való versengés, amikor valaki nagy dolgot akar elérni, elismert munkát akar végezni. Örömszerzés lehet a magas beosztás, de ennek aztán az az egyik következménye, hogy az ember önzővé válik. Még magasabb beosztás, még több pénz, még nagyobb hatalom, még nagyobb elismertség, hogy érezzem, hogy vagyok valaki.

Milyen gondolatokat tudunk itt megfogalmazni magunkkal kapcsolatban? Szerintem nagyon érdekes dolog, ami talán feltűnt mindannyiunknak, hogy a gazdag nincs néven nevezve. Jézus kimondja Lázár nevét ebben a történetben, ami arra utal, hogy érdemesnek tarja megemlíteni. A gazdagot viszont nem. Az eredetiben sokkal személytelenebb a gazdag megnevezése: „... volt egy gazdag ember.” Egyébként így hangzik szó szerint, az eredeti szövegben: 'ember pedig, aki volt gazdag'. Tehát egyszerűen csak egy embernek nevezi, akiről megemlíti, hogy nagyon gazdag volt. Ez azért fontos számunkra testvéreim, mert ha mi ugyanilyen örömeket üldözünk az életünkben, amilyeneket ez a gazdag ember is, akkor lehetünk akármilyen befolyásosak, akármilyen gazdagok is, Jézus előtt ez semmit sem fog számítani. Lehet, hogy sokan hajszoljuk a világi dolgokat, az elismertséget, hogy legyünk még gazdagabbak, még befolyásosabbak. Talán keresünk különféle örömeket, akár testi élvezeteket és örömeket, de lássuk azt meg, hogy aki ezeket üldözi, azt Jézus odaát nem fogja néven nevezni. A mennyei világból nézve ez az ember említésre sem méltó.

Értsék jól a testvérek, nem a gazdagsággal van a probléma. Ha valaki gazdag, még nem jelenti azt, hogy automatikusan elkárhozik és ha valaki szegény, nem jelenti azt, hogy automatikusan üdvözülni. Több probléma is van a gazdagsággal, amiről egyébként a Szentírás is beszél. Az egyik az, hogy mit tesz az ember a gazdagsággal – a pénzzel, a dolgaimmal, a vagyonommal –, a másik probléma pedig az, hogy mit fog velem tenni maga a gazdagság. A pénzem, amim van, mennyire fogja befolyásolni az Istennel és az emberekkel való kapcsolatomat. Ezzel az emberrel pedig leginkább az volt a probléma, hogy a vagyona vakká tette. Nem vette észre a szegény embert, aki ott koldult és nem volt tisztában lelki dolgokkal sem. Nemcsak Istennel kapcsolatban, hanem Lázárral kapcsolatban sem. Gazdagon is lehet szolgálni az Úrnak, nagy vagyonnal is lehet szeretni az Urat. Azt viszont tudni kell, hogy a gazdagság hajlamos elfordítani az Úrtól. Nemhiába mondja Timóteuson keresztül a Szentlélek: „*Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.*” (1Tim 3,19).

Ez a szakasz arra akar rámutatni, hogy bizony nagyon sokan elfordulnak Krisztustól azért, mert világi dolgokat üldöznek, szeretnének elérni valamit. Amikor valaki ilyen életet él és figyelmeztetik rá, akkor az a legrosszabb, hogy még próbálja meg is magyarázni. De nem a gazdagsággal van a probléma, hanem a hozzáállással, amit a gazdagság okozott. Nem odafordulni az emberekhez, és Istenhez. Mi a baj azzal, hogyha földi dolgaink vannak? Mi a baj, ha mondjuk a második nyaraló mellé veszünk egy harmadikat is? Értsék jól a testvérek: semmi. A probléma inkább ott van, amikor egy gyülekezeti közösségben éheznek a mellettünk lévő ember és ezt észre sem vesszük. Ne tegyen vakká az, amivel Isten megáldott. Legyek őszinte magamhoz és valljam meg, hogy hány embernek segítettem mondjuk az elmúlt egy évben fizikailag, anyagiilag? Hány embernek adtam enni a gyülekezetben, akiről nagyon jól tudtam, hogy szegény? És testvéreim, ha ezt őszintén megvalljuk, akkor azt gondolom, hogy ebben azért elmarasztalhatók vagyunk. Mindannyiunknak vannak dolgaink, szerzeményeink, lakásunk, pénzünk. Mit csinálunk ezekkel? És mi történik azzal a szegény emberrel mellettünk a gyülekezetben? A gazdagság nemcsak Isten felé tesz vakká, hanem a másik felé is. Legyen előttünk, hogyha szeretjük Istent, az abban látszódik meg, hogy hogyan viszonyulunk a másikhoz, a testvérhez.

És ha Jézus rá akar mutatni valamire, akkor azt mennyire próbálom kimagyarázni, mennyire vagyok őszinte magamhoz ezzel kapcsolatban. Lássuk meg, hogy hová vezet ez a fajta élet. A gazdag, aki nem törődött Istennel és emberrel, a pokolra jutott. Élhetjük úgy az életünket, hogy a Jézus Krisztussal való kapcsolatot felcseréljük valami mással, de lássuk meg a következményeit is.

Tehát először ezt a kérdést tegyük fel magunknak: ha mennyei szférába kerülünk, vajon említésre méltók leszünk-e? Néven fog-e bennünket nevezni az Úr? Vagy csak annyit fogunk hallani, hogy itt van ez az ember, aki... Mit hajszoltam ebben az életben? Mit tartottam nagyon fontosnak? Ha a földi élet dolgai elfordítanak minket Istentől, akkor vegyük magunkra kicsit ezt a figyelmeztetést. De milyen nagy az öröm akkor, amikor az Úr néven nevez minket. Amikor felkerülünk a mennybe és elhangzik a nevünk. „Uram, annyira hálás vagyok ezért! Néven neveztél! Én erre nem is gondoltam. Az angyalok előtt is be akarsz mutatni, olyan hálás vagyok!”

De nézzük meg egy picit a szegény embert is, mit tudunk meg róla ebben a néhány versben. „*Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kuttyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.*”

Tehát meg van említve Lázár neve. Ebből a szempontból ez egy pozitív dolog, mert a nevének fontos jelentése van, amivel az Úr szintén mondani akar nekünk valamit. Ugyanis az ő neve ennyit jelent: 'Isten megsegít' vagy 'Isten a segítségemre jön'. Ezt látjuk a történetben is, hogy Lázár egy olyan valaki, akin majd Isten fog segíteni. A gazdagnak nem kellett Isten segítsége, nem is gondolta, hogy ez szükséges számára. A név jelentése tehát arra mutat, hogy minden embernek – gazdagnak, szegénynek – csak Isten tud segíteni, csak ő tud segítségül lenni. De itt azt is feltételezhetjük, hogy Lázár nevével Jézus arra akar rámutatni, hogy Lázár a szegénysége ellenére Istenbe kapaszkodott. Tehát volt hite Lázárnak, ezért került Ábrahám keblére. Vegyük magunkra is ezt a figyelmeztetést, amit Lázár valószínűleg még nem ismert a Máté evangéliuma 10. fejezetéből: „*Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.*” (Mt 10,28). Lázár fizikailag szenvedett, ami a testét tönkretette, de a lelkét nem. Ebben a helyzetben is egyedül Istenben bízott, aki majd ezt a földi nyomorúságát is jóra tudja fordítani, ezért beszédes az ő neve.

A kérdés az, mi tudunk-e így Istenben bízni, hinni azt, hogy minden helyzetben megsegít minket? Van bennünk olyan hit, mint amilyen Lázárban volt? Ő a nehéz helyzetben valószínűleg Istenbe kapaszkodott, mi a nehéz helyzetben kibe kapaszkodunk? Ha valami anyagi nehézség jön az életünkben, mi az első, amit megteszünk? Valami új vállalkozásba kezdünk, az majd megoldja a helyzetet? Az állami támogatásokban bízunk? Megnézzük milyen támogatások lehetségesek, és ha megfelelünk a feltételeknek, akkor majd nyerünk tízmillió forintot, megoldódnak az anyagi problémáink, azok kihúznak minket a csávából. Mire indít bennünket egy nehéz helyzet? Mert ez mindig arra mutat rá, hogy kiben bízunk.

Azt is elmondja ez a szakasz, hogy ez a szegény ember hol ült, hol volt a helye. Azt olvassuk, hogy „*ott feküdt a gazdag előtt*”. Nagyon szép a fordítás, szó szerint úgy hangzik az eredetiben, hogy 'a gazdag kapuja előtt feküdt'. Bármikor, amikor a gazdag kiment vagy hazament, akkor neki látnia kellett a szegényt és ezért fogalmaz így a fordítás, hogy „*ott volt a gazdag előtt*”. Bárhová ment, őneki mindig látnia kellett, mindig ott volt a szeme előtt, akin egyébként segíthetett volna. És ezt ő soha nem vette észre.

Testvéreim, ez azt mutatja meg nekünk, hogy a mi életünkben is vannak olyan emberek, akiken segítenünk kellene. Vannak olyan emberek, akik nap mint nap a szemünk elé kerülnek, akiket nap mint nap látunk, akiket Isten azért helyez elénk, hogy foglalkozzunk velük. Isten mindannyiunk életébe helyez ilyen embereket, a kérdés csak az, hogy mit teszünk velük? Talán elmegyünk mellettük úgy, mint a gazdag is tette, vagy lehajolunk melléjük és segítünk az ő nyomorúságukon? Ha ezt őszintén végig gondoljuk, akkor meg kell vallanunk, hogy ebben is elmaraszthatóak vagyunk. Hiszen hány olyan alkalom volt előttünk, amikor rohantunk a dolgaink után? Miközben vannak olyanok, akik szegények a gyülekezetben és simán elmegyünk mellettük. Persze mindannyian sietünk, megyünk vasárnap a nagy családi ebédre, ahol ott van mindenki, ahová sietni kell. Nem érünk rá azzal a szegénnyel foglalkozni, aki egy pár percre megállított bennünket a templom kapujában. Itt volt egy „Lázár”, akit észre kellett volna vennünk, csak siettünk a gazdag családi ebédre.

De mondok egy másik példát. A péceli gyülekezetben volt egy néni, aki nagyon hűséges volt az Úrhoz. Az idősebb lánya sok mindennel küzdött az életében, lelki és fizikai dolgokkal egyaránt. Rákos volt. Megbeszéltem a nénivel, hogy szívesen beszélgetek a lányával, ha szeretné. Az elején a lány hallani sem akart róla, mert a betegségéért Istent vádolta. Az egyik nap, bibiaóra után a néni azt mondta, hogy most már lehetne vele beszélgetni. Az pont egy olyan időszak volt Pécelen, amikor a hittanoktató súlyos balesete miatt én ugrottam be órákat tartani egy katolikus iskolában. Dupla óraszám minden évfolyamban, ami azt jelentette, hogy reggeltől délutánig ott voltam, aztán még mentem a gyülekezetbe. Volt olyan, hogy reggel nyolckor indultam el és este kilenckor vagy fél tízkor értem haza. Előfordult, hogy meg sem fürödtem, csak reggel. Az ember gyártja a kifogásokat, pedig ott volt bennem, hogy beszélgetnem kellene vele. Nem telt el pár nap és a lány meghalt. Azt nem tudtam, hogy ennyire előrehaladott volt a betegsége. Nagyon rám nehezedett, hogy ő ott volt előttem és rögtön cselekedni kellett volna. Nem ezt tesszük mi is folyton? Ott vannak előttünk a „Lázárok”, akik kívánják, hogy foglalkozzunk velük és az ember gyártja a kifogásokat. Nem érek rá, nem jó az időpont, sok dolgom van, most nem jó, majd valamikor máskor... És egyszer csak eltűnik az illető.

Megfogalmazzuk a kifogásainkat. Sőt, amikor találkozunk egy ilyen emberrel, sokunkban benne van az is, hogy biztosan ő tehet a szegénységéről: valami ostobaságot tett, az ő baja... És onnantól már nem kell vele foglalkozni, mert az ő hibája, mi nem tehetünk róla. Leráztam magamról a terhet, a felelősséget, kész, el van intézve. Csak azért, hogy ne legyen lelkiismeretfurdalásom, mert ez mindig arról szól, hogy van egy emberem, foglalkozni kellene vele, de kimagyarázom.

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhöz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.” „Akkor szól a bal keze felől állókhöz is: Menjetelek előlem, átkozottak,

az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.” (Mt 25,34-46).

A mulasztott bűnök:

De egy másik dologra is szeretnék rámutatni, amiben igazán bűnös volt a gazdag. Ugyanis azt nem olvassuk a gazdagról, hogy megátalkodott volt, hogy nagyon gonosz dolgokat tett volna a földi életében. Nem az emberek kirablásával vagy megölésével szerezte a vagyonát. Ilyet nem mond Jézus. Viszont mégis tett valamit, vagyis inkább semmit nem tett. Ezt nevezzük a „mulasztás bűnének”. Mindig azt gondoljuk, hogy amiatt a bűn miatt vagyunk elmarasztalhatóak, amit teszünk. Viszont nem kell valami nagy ocsmányságot tenni ahhoz, hogy az ember elmarasztalható legyen. A gazdag azért lett elmarasztalva, mert mulasztott. Ezt nagyon jól ismeri a Szentírás, Jakab levélében például így fogalmaz: „*Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.*” (Jak 4,17). Tudnánk jót tenni, de nem tesszük, ez a mulasztás bűne. A gazdag ember kapujában ott volt a szegény, akit naponta látott, de nem segített rajta és ez lett a bűne. „*Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?*” (1Jn 3,17).

Tehát nem kell ahhoz kifejezetten gonosznak lennie valakinek, hogy bünt kövessen el. Ez a gazdag ember sem volt kifejezetten gonosz, egyszerűen csak nem tette meg azt, amit megtehetett volna. Hányszor, de hányszor vagyunk mi magunk is ennek a bűnnek részesei. Nem teszünk semmit annak érdekében, hogy békességben legyünk valakivel, akivel békétlenségben vagyunk. Amikor szeretnünk kellene valakit, de nem teszünk semmit annak érdekében, hogy kimutassuk a szeretetünket. Amikor adnunk kellene valakinek, de nem adunk semmit, mert azt gondoljuk, hogy van a gyülekezetben olyan, akinek többje van, mint nekem, adjon az. És nem adok semmit, nem teszek semmit. Hányszor mentünk el úgy valaki mellett, hogy de jó lett volna vele beszélgetni, de oda sem mentünk hozzá, mert nem tudtuk, hogy hogyan kezdjük a beszélgetést.

Hányszor volt már, hogy valakinek szólni kellett volna egy bűnével kapcsolatban, de nem szóltunk semmit, mondván, hogyha megszólalunk, akkor biztos szeretetlenek leszünk. És ő éli tovább az életét ahogy neki tetszik, de „*aki a testének vet, az a testből arat majd*”. Mi pedig elmegyünk mellette úgy, hogy hagyjuk élni az égbekiáltó Istentelenségében. Legyen az is előttünk, hogy Isten ezt számon fogja kérni tőlünk. Hiába mentegetőzünk és mondjuk azt magunkban, hogy én alkalmatlan vagyok arra, hogy Krisztusról beszéljek. Isten tőlünk kéri számon annak az embernek a vérét. Olvassuk el Ezékiel próféta könyvének 33. fejezetét, az őrálló felelősségéről. Ott arról van szó, hogy az őrálló feladata, hogy figyelmeztesse a városban lakókat, ha jön az ellenség. Mi történik akkor, hogyha az őrálló nem figyelmeztet és betörnek a városba, majd mindenkit leölnék? Kitől kéri számon a városlakók életét? Azt mondja a Szentírás, hogy az őrállótól, mert nem szólt. Mi is ugyanilyen őrállók va-

gyunk ebben a világban, ahol különböző életekkel találkozunk, sok emberrel beszélgetünk. Bennünk van-e ilyenkor, hogy ez az illető el fog veszni, a kárhozatba tart? Jön rá a veszedelem és az is lehet, hogy többet nem fogunk vele találkozni? Néha bennünk van az hang, hogy minek beszéljünk neki Krisztusról, úgymint eredménytelen. Igen, csak hogy Isten nem az eredményt nézi, hanem azt, hogy mi engedelmeskedünk-e neki. Ő nem azt nézi, hogy hányan tértek meg, hanem azt, hogy amit ránk bízott, azt elmondtuk-e. Beszéltünk-e Krisztusról annak az embernek vagy sem?

Mert lássuk meg testvéreim, hogy a gazdag is így élte az életét és a halála után döbönt rá erre, de akkor már késő volt, már nem volt lehetősége arra, hogy változtasson. Hiába akarta Lázárt ugrasztani a mennyből a pokolba vagy az élő rokonaihoz. Ez így nem működik, ez már késő gondolat. Mennyire van bennünk ez a féltő szeretet a másik felé? Ha úgy éljük az életünket, hogy mulasztunk, arról az Úrnak kell számot adnunk, előtte fogunk megállni!

Legyenek komolyan előttünk a mulasztásos bűneink. Ha felismertem, nem az a megoldás, hogy kimagyarázom, vagy azt mondom magamban, hogy ilyen vagyok, így kell engem elfogadni, hanem igyekszem többé nem elkövetni. Uram, köszönöm, hogy erre rávilágítottál, köszönöm, hogy adtál erre látást és azt kérem tőled, hogy ebben többé ne legyek bűnös. Akkor van baj, amikor megkeményedem ebben és folyamatosan vétkezek, amikor nem teszek semmit. Amikor nagyon jól tudom, hogy szeretnem kellene, segítenem kellene, békességre kellene törekednem, de jól elvagyok ebben az állapotban. Az Úr valamire rámutat és a megoldást is megadja, de én nem teszek semmit. Ez pedig engedetlenség az Úrral szemben.

De álljon előttünk az Úr kegyelme és bátorítása is a mulasztásos bűnökkel kapcsolatban. Ha most le is vagyunk sújtva, ilyenkor is az ő igéjébe tudunk kapaszkodni: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”* (1Jn 1,9). Nagy kegyelem, hogy ezzel is az Úrhoz menekülhetünk. Ha ezek a bűnök teherként nehezedenek rád, akkor az Úr Jézus ezekből is meg tud szabadítani. Azért szép ez a mondat, amit én nagyon szeretek, hogy *„megtisztít minket minden gonoszságtól”*, mert a megtisztítás szó szerint 'leemelést' jelent, hogy valamit leemel rólunk Jézus Krisztus. Mert a bűneink úgy nehezedenek ránk, mint egy súly. Amikor ezt észrevesszük, akkor ez persze lenyom bennünket és el tudunk szomorodni, de milyen jó, hogy ő ezt leveszi rólunk. Ezért van itt egy ilyen jelentése, hogy megtisztít, megszabadít ettől a dologtól. Tehát egyedül az Úr az, aki ebből szabadulást tud adni. Amit eddig hordoztam, ami eddig lenyomott, azt egyedül az Úr tudja levenni rólam. Ezért jött el Krisztus, ezért halt meg a kereszten, ebben a helyzetben csak Őbelé tudok kapaszkodni. Ha az Úr Jézus most megláttatta velem a bűneimet, akkor boruljak le előtte imádságban és kérem tőle a szabadítását, hogy Szentlelkével munkálkodjon az életemben, hogy megszentelt életben tudjak járni.

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Hálásak vagyunk neked azért, mert most is sok-sok dologra rámutattál. Bocsáss meg azért, hogy a nevünket talán meg se kellene említeni a mennyben, mert olyan sok mindennel foglalkozunk itt a földi életben, olyan sok minden meghatároz bennünket, hogy egyáltalán nem a lelki dolgok jellemeznek, az, hogy téged követünk, téged szeretünk. Köszönjük, hogy megmutattad, hogy már valaki nevének a megemlézése is rámutat sokszor a mulasztásainkra.

És köszönjük azt is, hogy rámutattál a te kegyelmedre is. Köszönjük azt, hogy beléd tudunk csak kapaszkodni. Bocsájtod meg azt, hogyha sok mulasztást követtünk el, hogy amikor beszélnünk kellett volna, nem beszéltünk, amikor szólnunk kellett volna, nem szóltunk, amikor rólad kellett volna bizonyosságot tenni, akkor inkább csöndben maradtunk. Urunk, ez is ott van előttünk. Sok mulasztás, sok véték, ezt is neked szeretnénk letenni.

De köszönjük, hogy figyelmeztetsz bennünket. És Urunk szeretnénk most már nem így élni többé. Bocsáss meg, ha sok-sok embert elengedünk magunk mellett. Találkozunk sok-sok emberrel, de sokszor valahogy a földi, világi dolgok fontosabbak és talán velük is erről beszélgetünk. Szeretnénk ezt is megvallani neked Urunk.

Bocsáss meg Urunk, hogy őrállókként is sokszor elbuktunk. Köszönjük, hogy erre is rámutattál. És köszönjük a te meg-megújuló kegyelmedet. Köszönjük, hogy te leveszed rólunk a mi bűneinket és köszönjük azt, hogy mi beléd kapaszkodhatunk.

Így könyörgünk Urunk, hogy ezt valóban tegyük is meg. Legyen bennünk az a komolyság, hogy aztán most nyitott szemmel járunk és azt nézzük, hogy hol tudunk segíteni, hol tudunk békességet teremteni, hol tudunk szeretni.

Így könyörgünk, hogy áldd meg gyülekezetünket, áldd meg a veled való kapcsolatunkat, amiből aztán fakad a másokkal való kapcsolat is. Így könyörgünk, hogy áldd meg a csendességeinket is, könyörgünk, hogy adj nagyobb hitet, nagyobb odaszánást.

Könyörgünk a gyászolókért, akik most nagy nehézségben vannak. Könyörgünk, hogy őket is te bíztasd, te adj nekik örömet, vigasztalást. Köszönjük, hogy a te vigasztalásod olyan, amely nem múlik el. Köszönjük, hogy a te örömed olyan, amely örök-ké tart és nem földi.

És köszönjük azt is, hogy a te ígéreteidbe belekapaszkodhatunk, amit mondtál nekünk. Hogyha te mondtad, az biztos úgy is lesz. Hisz Urunk a Szentírásban is mindenhol azt látjuk, hogy a te szavad mindig és mindenkor beteljesült. Így könyörgünk, hogy mi is ilyen gyermeki bizalommal tudjunk beléd kapaszkodni.

Ámen.

„Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.”

Zsoltárok 32,5

65,2-4 ének

2. Rajtam a bűn elhatalmazék, Terhelvén engemet, De nagy volta kegyességednek
Eltörli vétkünket. Boldog, akit te elválasztál, Fogadván házadba,
Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornácodba.

3. Javaival a te házadnak Megelégettünk, Szép dolgain te templomodnak
Gyönyörködik szívünk. A te csuda igazságodból Megfelelsz minekünk,
Hallgass meg, Isten, velünk tégy jól, Ó, mi segedelmünk!

4. Tengeri habok nagy zúgását Te megcsendesíted, A pogány nép zúgolódását
Ottan elenyészted. Nagy félelmükben elbágyadnak Mindenek e földön,
Nagy voltán a te csudáidnak, Miknek számuk nincsen.